

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Mùa Lễ Tạ-Ơn (Thanksgiving) – Hãy Nhớ Và Biết Ơn Người Bảo Trợ (Sponsor)** của thân hữu **Trần Đình Phước**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng.**

Mùa Lễ Tạ Ôn (Thanksgiving)
Hãy Nhớ và Biết Ơn Người Bảo Trợ (Sponsor)

Uống nước nhớ nguồn
Ăn trái nhớ kẻ trồng cây
(Tục Ngữ)

Xin được nhắc những ai được người bảo trợ (sponsor) đứng ra làm hồ sơ bảo lãnh đến Hoa-Kỳ. Đừng bao giờ nghĩ rằng người bảo trợ sẽ được giảm thuế, được hưởng nhiều quyền lợi của chính phủ khi đứng ra bảo trợ mình. Do đó, xảy ra nhiều hiểu lầm đáng tiếc, đưa đến oán hận người bảo trợ và không còn nhìn mặt nhau.

Với tôi, người bảo trợ phải có tấm lòng nhân hậu. Họ và gia đình phải bỏ ra nhiều thời gian, công sức, chưa kể là vật chất để cứu mang mình khi vừa đến vùng đất mới.

Nếu như ai đó đã hiểu lầm. Bây giờ, nên ngỏ lời xin lỗi người bảo trợ. Cho dù là muộn màng.

Thời gian trôi qua nhanh quá! Thấm thoát mà gia đình tôi định cư ở San José, Bắc Cali, thung lũng hoa vàng, thủ phủ của tình thương, Silicon Valley đã hơn ba mươi một năm (Gia đình tôi đến San Jose ngày 29 tháng 10, năm 1992). Nếu không có người bảo trợ (Sponsor) thì có lẽ giờ này gia đình tôi đang sống ở một tiểu bang xa xôi, hẻo lánh, ít đồng hương Việt-Nam, không được thưởng thức các hàng quán với các món ăn thuần túy Việt-Nam, không được tham gia các sinh hoạt cộng đồng, hướng đạo, chùa chiền, nhà thờ, chợ Tết và nhiều hoạt động khác, vì gia đình tôi không có ai ở Mỹ. Lúc đó, bà con gọi trường hợp này là nộp đơn đi định cư theo diện “HO Đầu Trọc, hay diện HO con Bà Phước”, có nghĩa là hồ sơ hoàn toàn không có thân nhân hay hội đoàn nào đứng ra bảo lãnh. May mắn, một niên trưởng Không Quân đang định cư ở San José đã đứng ra làm thủ tục bảo trợ cho gia đình tôi. Đó là **cựu Thiếu Tá KQ Nguyễn Văn Phẩm**, mà do một sự tình cờ tôi được quen anh và từ đó kết nghĩa Anh Em như ruột thịt.

Giữa anh và tôi hoàn toàn không có bất cứ quan hệ thân thuộc hay bà con gì hết! Anh gặp tôi giữa mùa Hè đỏ lửa năm 1972. Thời gian này, tôi đang phục vụ tại Trung Tâm 2 Kiểm Báo, KBC 6526, Sơn-Trà, Đà-Nẵng, mà hằng ngày được ngắm đỉnh núi Sơn-Trà thường bị sương mù phủ trắng, nhìn những con suối nhỏ róc rách chảy theo triền núi, làm bạn với đàn khỉ lồm đồm ba, bốn màu trên mình mà dân địa phương gọi là con Vá Hoàng, thường chào đón những trận bão lớn và những cơn mưa dầm dề, có khi kéo dài lê thê nhiều ngày vào những tháng cuối năm.

Tuy nhiên, ở đây vào những tháng Hè thì rất hữu tình, với hoa Sim Tím và bông Trang Đỏ nở ngút ngàn dọc theo hai bên sườn núi. Có thể kể thêm các loài chim thú như: heo rừng, kỳ đà, rắn, bìm bịp...chưa kể, câu bắt được những con cá Chình và cá Chép rất to vì chúng sống lâu năm ở những vực sâu của các con suối. Trung Tâm 2 Kiểm Báo là khu vực quân sự, nên tuyệt đối cấm người lạ mặt xâm nhập. Do đó, chỉ những quân nhân phục vụ trong đơn vị mới có thể câu bắt. Mỗi lần muốn tổ chức như thế, chúng tôi phải đợi Niên Trưởng Dupont không có mặt ở đơn vị thì lúc đó mới dám thực hiện.

Khi phu nhân Niên Trưởng biết được, Bà khuyên anh em đừng làm chuyện này nữa! Sát sanh những con vật vô tội làm gì! Hãy để cho chúng được sống bình yên với môi trường thiên nhiên. Còn như muốn ăn uống hay tiệc tùng gì cứ nói với bà một tiếng, bà sẽ sẵn sàng giúp. Phải công nhận về tài nữ công gia chánh của bà. Những buổi tiệc lớn của đơn vị đều đích thân bà đứng ra lo liệu cùng vài chị ở khu gia binh phụ một tay là xong ngay, không cần phải thuê người bên ngoài đến nấu, vì thế đơn vị tiết kiệm rất nhiều.

Vào một buổi chiều, sau khi xong phiên trực từ trên núi Sơn-Trà theo xe GMC xuống, tôi lững thững đi về cư xá độc thân dành cho Sĩ Quan thì gặp một người dáng nhỏ nhắn, mặt có nét đôn hậu, nước da ngăm đen đang đi bộ dọc theo hành lang cư xá. Anh chào tôi với giọng miền Nam nhỏ nhẹ và giới thiệu tên anh và đơn vị anh phục vụ là Phòng Điều Hành Không Vận thuộc Bộ Chỉ Huy Hành Quân Không Quân (Tactical Air Command Center). Sau đó, tôi cũng giới thiệu đôi nét về tôi cho anh biết.

Hoá ra, anh cùng theo học khoá Tham Mưu ở Nha Trang với chỉ huy trưởng của tôi là Niên Trưởng Dupont Nguyễn Cầu, mà quân nhân trong đơn vị đều thương quý, kính trọng ông ở tư cách, đạo đức và tài lãnh đạo chỉ huy. Anh có nửa tháng thực tập và viếng thăm Sư Đoàn 1 Không Quân. Nhân tiện, Niên Trưởng Dupont mời anh ghé thăm Trung Tâm 2 Kiểm Báo Sơn-Trà, tức Panama hay Monkey Mountain.

Những ngày ở Sơn-Trà anh và tôi có nhiều dịp trò chuyện, tâm sự. Hôm nào xuống phiên trực, tôi mượn Honda chở anh ra phố Đà-Nẵng thưởng thức những món ăn của địa phương này. Đà-Nẵng có rất nhiều hàng quán ngon như: bánh xèo, bánh khoái trên đường Lê Đình Dương với nước chấm đặc biệt, nhà hàng Thời Đại, trên đường Độc Lập, đối diện nhà thờ Giáo Xứ Chính Toà Đà-Nẵng, hay Nhà Thờ Lớn Đà-Nẵng, hủ tiếu Mỹ-Tho trên đường Nguyễn Thị Giang, nhìn sang bên kia đường là sân vận động Quang Trung, quán ăn nghệ sĩ của Hoà Sĩ Mùi, và thêm vài nơi khác nữa! Tuy nhiên, anh cho biết thích nhất là được thưởng thức món Bún Bò Bà Đào vì tô bún ở đây có hương vị đậm đà, không có nơi nào sánh bằng. Đặc biệt, món giò móng và ớt ngâm giấm tuyệt chiêu.

Một lần, vào cuối tuần anh và tôi đi tắm biển Mỹ-Khê. Anh lội rất giỏi vì trưởng thành từ sông Vàm Cỏ Tây, nên không cần mang phao. Còn tôi xuất thân từ Cầu Kiệu, cầu Công Lý, cầu Trương Minh Giảng, cầu Bông và cầu Xa Lộ, nên cần phải đeo phao cho chắc ăn. Anh cứ thích bơi ra xa và kéo tôi theo. Tôi thì sợ chết. Anh nói với tôi trong khi bơi, nếu em có chuyện gì xảy ra anh sẽ đền. Tôi rất run, lỡ chẳng may bị chết chìm thì làm sao anh có thể đền mạng anh cho gia đình tôi được. Năn nỉ lắm, anh mới đưa tôi vào gần bờ, chèo tôi nhát gan, sau khi đã cho tôi uống một bụng nước biển kèm theo nước mắt, nước mũi chảy ràn rụa.

Sau gần hai tuần vui chơi, chúng tôi có dịp thưởng thức các món ăn đặc biệt và thăm thú những địa danh chung quanh Đà-Nẵng. Khi chia tay, anh cho tôi địa chỉ và căn dặn khi nào có dịp đi phép về Sài-Gòn nhớ ghé nhà anh ở gần chợ Cây Quáo, nằm trên đường Ngô Tùng Châu, Gia-Định để anh giới thiệu với vợ con anh một đứa em mà anh cho là dễ thương đã gặp bất ngờ trong chuyến công tác ngoài Trung.

Ngày 27 tháng 01, năm 1973 là ngày hiệp định Paris chính thức thi hành, tôi được chuyển về Sài-Gòn. Lúc này, tình huynh đệ giữa anh và tôi càng thêm bền chặt. Anh thường rủ tôi về quê nhà anh ở Xã Khánh-Hậu, Long-An thăm má anh và bà con. Anh còn hỏi tôi có muốn làm rể ở đây thì anh sẽ mai mối em cháu của anh cho tôi. Có lẽ, anh không mát tay, hoặc tôi không có duyên lành với mảnh đất Long-An phì nhiêu, hiền hoà, nên mọi giới thiệu của anh đều như nước đổ lá môn?

Cần viết thêm xã Khánh-Hậu có Lăng thờ Cụ Nguyễn Huỳnh Đức. Ngài là một danh tướng và là công thần khai quốc nhà Nguyễn. Xã Khánh-Hậu có thể nói là nơi điện khí hoá đầu tiên ở miền Nam. Con

cháu được Ngài phù hộ, nên học hành và làm ăn hầu hết đều thành công. Hằng năm, dân chúng trong xã đều tổ chức lễ Giỗ Ngài. Vào dịp Tết đến, anh cũng hay rủ tôi về quê chung vui với gia đình và bà con của anh. Hai anh em chở nhau trên chiếc Vespa mini màu xanh nước biển của anh. Nhân dịp này, tôi được thưởng thức cảnh đẹp của đồng quê với hai bên đường những cánh đồng xanh mướt và các nông phu đang làm ruộng.

Có lần anh tâm sự với tôi. Ba anh mất sớm. Một mình má anh buôn bán tảo tần ở chợ Long-An, hy sinh nuôi ba đứa con trai ăn học đều nên người. Anh lớn nhất đang làm Bác Sĩ ở Bệnh Viện Tây-Ninh, cậu em tốt nghiệp Đại Học Sư Phạm là Giáo Sư Đệ Nhị Cấp ở Long-Xuyên, còn anh là Sĩ Quan cấp Tá của Không Quân Việt Nam Cộng Hoà.

Tình nguyện nhập ngũ vào khoá 60 SVSQ/KQ Phi Hành cùng khoá với các Niên Trưởng Đan HB, Đỗ VH...Anh không đi du học Hoa-Kỳ mà theo học khoá Quan Sát ở Nha-Trang. Khi mãn khoá, anh được đổi ra phục vụ ở Phi Đoàn Thiên Phong 110, Đà-Nẵng. Tại đây, anh lập gia đình với một thiếu nữ ở phường Tam-Toà. Chị có nét lai Pháp và xinh xắn. Anh chị có tất cả ba người con gồm: con gái đầu lòng và hai con trai.

Vài ngày trước biến cố 30 tháng 04, năm 1975, có điều kiện và phương tiện di tản, nhưng anh và vợ con ở lại vì chữ hiếu không nỡ bỏ lại người Mẹ già đau yếu đã suốt đời hy sinh cho các con. Hệ quả, anh phải trả một giá quá đắt là hơn mười năm tu nghiệp ở Đại Học Máu (tựa tựa bút của nhà văn Hà Thúc Sinh.)

Khi được cho về. Anh và tôi thường hàn huyên bên ly cà-phê đắng ở vỉa hè, cà phê Thái Chi cũ, số 5 đường Nguyễn Phi Khanh, Phường Đa-

Kao, Quận Nhứt. Trong khi ngồi tâm sự, anh nói với tôi bằng mọi giá anh phải ra đi. Anh không thể nào nhìn vợ con nheo nhóc, việc học hành của các con anh dang dở vì lý lịch, còn anh sẽ tàn phai theo thời gian và mọi thứ bế tắc ở cuối nẻo đường hầm. Phải đi mới có thể cứu vớt được gia đình. Còn không thì sẽ cùng nhau chết chùm. Anh muốn rủ tôi đi, nhưng tôi không có điều kiện, vì lúc đó ba má tôi và anh em tôi đang gặp khó khăn trăm bề, không đủ ăn thì lấy gì lo đến chuyện đi đứng. Nên anh đành đi một mình.

Trong thời gian tìm đường đi. Anh kiếm chỗ học cách nấu phở, hót tót, sửa đồng hồ, làm chìa khoá..., để thủ thân, hy vọng khi tới vùng đất mới có dịp hành nghề mưu sinh. Ngoài ra, anh đến hồ tắm Nguyễn Bình Khiêm tập bơi để có thể lặn tốt khi hữu sự có thể dùng đến. Chính nhờ biết bơi giỏi, nên anh đã thoát hiểm trong đường tơ, kẽ tóc về sau này.

Anh đã nhiều lần tìm mọi cách vượt biên. Bị gạt, bị bẫy, có vài lần suýt ở tù, nhưng anh vẫn không hề nao núng, hay nản chí bỏ cuộc. Anh đã mất rất nhiều tiền trong chuyện đi đứng này. Chuyển cuối cùng coi như đã cạn lán. Anh không còn gì hết! Cũng may, có một người bạn chịu ơn anh hồi xưa giúp anh trả chi phí cho chuyến đi. Nếu lần này không thoát là coi như sẽ không còn cơ hội nào khác!

Anh cho biết trong chuyến đi có nhiều người bị kẹt lại vì giờ chót nước ròng, ghe nhỏ (Taxi) không vào bờ đón được bà con như nhóm tổ chức đã dự tính, nên họ yêu cầu ai biết bơi thì bơi ra ghe lớn (Cá Lớn) đang chờ ở ngoài xa, còn ai không biết lội thì hãy tìm đường tẩu thoát ngay. Nếu còn do dự, chần chừ ở lại thì chắc chắn sẽ bị công an địa phương tới bắt. Riêng, anh và vài người khác nhờ biết lội, nên đã leo lên được ghe lớn chỉ vài phút trước khi ghe khởi hành. Chuyến đi

may mắn, nên sau hơn nửa tháng lênh đênh trên biển, ghe cạn xăng dầu, hết lương thực và mấy lần bị cướp biển. Cuối cùng, ghe đã an toàn cập vào được Đảo Pulau Bidong (Malaysia).

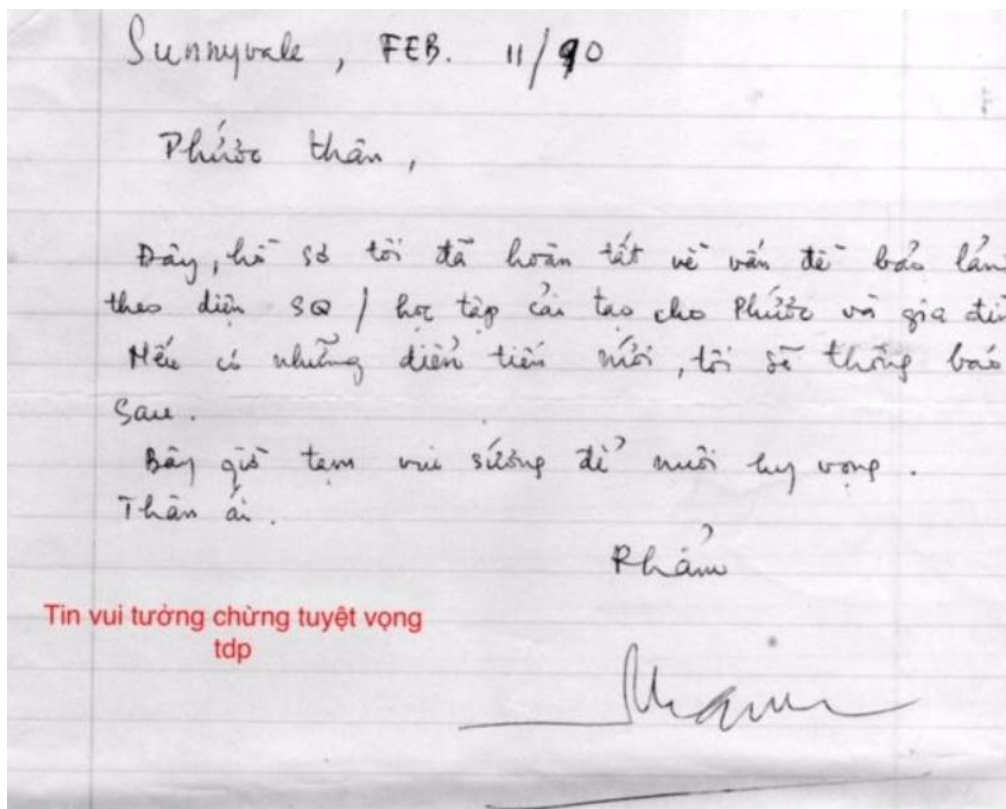
Tạm trú ở đây khoảng gần mười tháng, anh được phái đoàn Hoa-Kỳ phỏng vấn chấp thuận cho đi định cư ở Hoa-Kỳ. Anh chọn San José để bắt đầu cuộc sống mới, sau những năm tháng nghiệt ngã, khổ cực. Lúc đó, anh ruột anh là NVT đang hành nghề Bác Sĩ ở Oklahoma City muốn anh qua để anh em cùng sống chết có nhau, và có thể giúp đỡ anh dễ dàng, nhưng anh cương quyết từ chối.

Đến vùng đất hứa khi tuổi đời đã lớn, nhưng anh cũng đã cố gắng học xong chứng chỉ AS (Associate of Science) ở De Anza College trong hai năm. Sau khi tốt nghiệp anh xin làm Technician cho một hãng điện tử lớn. Anh ra sức cố gắng tối đa làm việc miệt mài để gửi tiền về giúp vợ con nơi quê nhà có điều kiện sinh sống, trả nợ cho ân nhân và lo việc bảo lãnh vợ con sang đoàn tụ. Sau nhiều năm chờ đợi, vợ con anh đã được gặp lại anh ngày 06 tháng 07, năm 1990.

Anh cho biết, sau khi ổn định anh đã tìm mọi cách dò hỏi tin tức về tôi. Không biết tôi đang trôi nổi ở phương trời nào? Cuối cùng, qua một người bạn cùng khoá làm chung hãng với anh cho anh biết, tôi vẫn còn kẹt lại ở Việt-Nam. Khi có địa chỉ tôi, anh đã thư ngay cho tôi. Tôi rất mừng vì đã nối được liên lạc được anh. Hai anh em thư từ qua lại. Anh nói cuộc sống ở Mỹ giai đoạn đầu rất gian nan, mọi thứ đều xa lạ. Phải biết chịu đựng những khó khăn. Anh còn phải lo cho vợ con đang đói khổ nơi quê nhà, nên ngoài công việc chính ở hãng, cuối tuần phải làm thêm một công việc khác để kiếm thêm thu nhập cho gia đình. Tôi cũng nhận được một ít quà do anh gửi về vào dịp cuối năm.

Khi chương trình HO được mở ra, tôi làm đơn xin đi định cư, nhưng không có thân nhân hay hội đoàn nào bảo trợ. Trường hợp này, gia đình tôi đành phó mặc cho sự may rủi, đưa đến bất cứ tiểu bang nào cũng được. Thông thường là sẽ được đưa đến các tiểu bang như: Iowa, Idaho, Nebraska, New Hampshire, Utah, North và South Carolina... Tôi đã dò hỏi và cố tìm người bảo trợ, nhưng hoàn toàn tuyệt vọng. Đang lo lắng thì nhận được thư anh gửi về hỏi tôi có biết chương trình HO hay không? Tôi có nộp đơn đi theo chương trình này không? Nếu có thì hãy thư ngay cho anh biết để anh làm thủ tục bảo trợ. Tôi mừng quá, vội thư ngay cho anh là đã nộp đơn, nhưng chưa có ai bảo trợ. Anh yêu cầu tôi gửi những giấy tờ cần thiết, rồi anh đến nhờ cơ quan USCC ở San José tiến hành thủ tục bảo trợ. Với tư cách là Sponsor, anh sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm khi nào gia đình tôi đến San José.

- Thư báo tin đã làm thủ tục cho gia đình tôi qua Hội USCC

Sunnyvale, FEB. 11/90

Phước thân,

Đây, hi vọng tôi đã hoàn tất về vấn đề bảo lãnh theo diện SQ / học tập cải tạo cho Phước và gia đình. Nếu có những diễn tiến mới, tôi sẽ thông báo sau.

Bây giờ tạm vui sống đi mới hy vọng.

Thân ái.

Phạm

Tin vui tương chừng tuyệt vọng
tdp

Phạm

Sau một thời gian dài chờ đợi, gia đình tôi được rời Việt-Nam để đi định cư Hoa-Kỳ. Vào ngày 29 tháng 10, năm 1992, vợ chồng tôi và đứa con trai duy nhất, lúc đó bảy tuổi, sau hai ngày tạm dừng lại ở Thái-Lan quá cảnh, gia đình tôi đã đến phi trường San Francisco. Sau khi làm xong mọi thủ tục cần thiết, điền mẫu I-94 và nhận hành lý, gia đình tôi chậm rãi bước ra cổng, nhẹ nhàng hít thở không khí tự do bắt đầu kể từ ngày hôm nay trên vùng đất tạm dung hoàn toàn xa lạ.

Vừa bước ra khỏi cửa thì gặp toàn thể gia đình anh, Huỳnh Bá Thanh là bạn cùng khoá 7/68 KQ, Lê Chi Lăng thuộc binh chủng Biệt Động Quân và Mục Sư Kiêu Tuấn Nam. Tôi đã bật khóc vì gặp lại anh và các bạn cũ. Cứ tưởng rằng mình đang sống trong mơ.

Lời đầu tiên anh nói với tôi: “Anh chúc mừng gia đình em đã đến được bến bờ tự do. Anh tin là vợ chồng em sẽ thành công nơi vùng đất mới này. Hãy an tâm! Đừng lo lắng hay bi quan gì hết! Anh sẽ giúp gia đình em bằng mọi khả năng trong giai đoạn đầu. Em đừng nghĩ rằng Trâu chậm bị uống nước đục.”

Trên đường từ phi trường San Francisco về nhà anh, dưới cơn mưa tầm tã, anh nói: “San José rất mong có mưa vì đã hạn hán nhiều năm. Chính quyền đã phải ra lệnh cấm không được dùng nước tưới cây, rửa xe... Tự nhiên, hôm nay khi gia đình em đến, mưa xuất hiện để chào đón. Mưa mang đến cho cây cối xanh tươi, hoa trái sinh sôi nảy nở. Anh tin đây là điềm lành đến với gia đình em”.

Khi gia đình anh đi đón gia đình tôi; thì trước đó, đã chuẩn bị sẵn ở nhà buổi cơm gặp mặt rất tươm tất. Anh đã chuẩn bị thuê cho gia đình tôi một phòng ở gần nhà anh trên đường Rexford, nằm sát bên trường San José City College, gần bệnh viện Bascom, các chợ Safeway, Food 4

Less, K-Mart, Lucky, Long Drugs, chợ Đại Thành, Thiên Thành...và gần lối ra vào các xa lộ.

Anh đi làm ca đêm. Sau khi về nhà ăn sáng, uống cà-phê là sang đón gia đình tôi chở đi ngay để lo các thủ tục cần thiết như: đến cơ quan USCC làm thủ tục giúp đỡ lúc ban đầu, đến bệnh viện Lenzen chích ngừa, khám sức khỏe, làm các thủ tục cần thiết như xin số an sinh xã hội, mở chương mục ở ngân hàng, làm thủ tục ở DMV thi bằng viết lái xe, kiếm người dạy lái xe, tìm mua một chiếc xe cũ, đóng bảo hiểm xe, cách dùng máy giặt, máy sấy quần áo, đổi nước uống, giới thiệu Bác Sĩ gia đình, Pharmacy lấy thuốc, cách đi xe bus, xin cho con trai tôi học ở trường tiểu học Blackford gần nhà, còn vợ chồng tôi ghi danh học lớp ESL ban đêm ở trường Trung Học Del Mar.

Cuối tuần, anh chở vợ con anh và gia đình tôi đi chợ Senter trên chiếc xe Toyota cũ ọp ẹp của anh. Phải chở làm hai lần mới xong. Bất cứ lúc nào có dịp nói chuyện là anh động viên, khuyến khích gia đình tôi. Anh thường nói những người đi trước có nhà, có cửa, có cơ ngơi đều phải cố gắng tối đa từ lúc ban đầu và thêm sự may mắn. Anh nhấn mạnh với tôi tuyệt đối: “Đừng bao giờ dấn dấp đến bài bạc, rượu chè”. Biết bao người nhà tan, cửa nát, gia đình ly tán cũng bởi nguyên nhân này. Em nên nhớ: “Đồng tiền kiếm ra bằng công sức và mồ hôi của mình mới giữ được lâu dài, bền vững.”

Ngoài ra, anh cũng căn dặn rất kỹ trong vấn đề giao tiếp hằng ngày phải nhớ nói lời cảm ơn và biết xin lỗi. Đừng bao giờ nghe quảng cáo miễn phí gửi tới nhà qua đường bưu điện hay trên điện thoại mà ham, vì sau đó hậu quả sẽ khôn lường, nếu như đặt viết ký tên trên các giấy tờ người ta gửi đến. Dứt khoát, không cho bất cứ ai biết số an sinh xã hội trên điện thoại. Xứ Mỹ không có gì là miễn phí hay cho không hết!

Những kinh nghiệm thực tế mà anh đã từng gặp được trao lại cho tôi là những bài học rất quý giá mà tôi luôn luôn ghi nhớ trong đầu. Qua hai tháng tiếp xúc và làm quen với môi trường mới, gia đình tôi đã từ từ quen dần. Lúc này, vợ chồng tôi đã thi đậu lái xe, đã mua được chiếc xe cũ, nhưng máy móc vẫn còn tốt. Chúng tôi có thể tự mình lo được nhiều chuyện hằng ngày, không còn nhờ đến anh giúp nữa. Anh cảm thấy rất vui và tự hào khi thấy chúng tôi đã hội nhập các sinh hoạt hàng ngày rất nhanh, không như ban đầu anh tưởng gia đình tôi phải mất nhiều thời gian như nhiều người khác.

Một số bạn bè khi hay tin gia đình tôi đến San José, họ gọi điện thoại chúc mừng. Anh em cùng khoá 7/68 KQ ở Bắc Cali tổ chức gặp mặt và tặng chúng tôi nhiều vật dụng dùng trong gia đình vẫn còn tốt. Họ động viên tinh thần vợ chồng tôi để chúng tôi an tâm: “Ai ai cũng đều gặp những khó khăn lúc ban đầu, rồi sau đó sẽ đi vào ổn định, nếu như cố gắng và biết chấp nhận gian khổ. Giống như xe hàng chở các bao gạo lớn ngổn không thứ tự. Sau khi tài xế lái một đoạn đường các bao gạo sẽ tự sắp xếp lại đâu vào đó”.

Họ khuyên chúng tôi tập xem chương trình TV, nghe Radio, đọc báo bằng tiếng Anh, dành thời gian tìm hiểu bạn bè đi trước để lấy kinh nghiệm. Nếu như chịu khó trở lại trường học thì sẽ tốt cho tương lai về sau. Vợ chồng tôi cùng bàn đi, tính lại. Cuối cùng, tôi quyết định làm toàn thời gian, lấy một số lớp Anh Văn ở College và tự học tại nhà để có chút chữ nghĩa khi đi xin việc và những khi cần giao tiếp, còn vợ tôi làm bán thời gian và ghi danh học toàn thời gian ở San José City College. Cố gắng tự lực cánh sinh, không bám vào các phúc lợi của chính phủ cung cấp, dù gia đình tôi có con nhỏ và được hưởng quy chế tị nạn,

Năm 2000, sau những tháng năm dùi mài kinh sử, vợ tôi đã lấy được bằng M.A (Master of Arts) về Pháp Văn ở San José State University. Năm 1996, trong khi đang theo học năm thứ hai ở San José City College đã nhận được giải thưởng hạng Nhất về viết Luận Văn bằng tiếng Pháp do the Alliance Francaise tổ chức trong khu vực Bắc Mỹ và Canada. Phần thưởng là học bổng đi thăm nước Pháp với vé máy bay khứ hồi và các chi phí trong thời gian ở Paris.

Tham dự cuộc thi có 966 thí sinh, trong số đó có sinh viên của các Đại Học danh tiếng như: Columbia University, University of Virginia, và Marquette University. Đề thi "*Bạn sẽ nghĩ gì về ý kiến của Jean Moine, người đứng ra khởi xướng phong trào kỹ nghệ hoá và xây dựng thị trường chung Âu Châu vào những năm 1950, như sau "Nếu như phải xây dựng lại tất cả thì tốt hơn hết chúng ta nên bắt đầu bằng văn hoá hơn là bằng than củi và sắt thép."*

Đây là một đề tài trừu tượng, bao quát, hóc búa đòi hỏi mỗi thí sinh phải am hiểu về nền kinh tế chung của Châu-Âu trong giai đoạn 1950, phải biết phân tích và lý luận chính xác, có đầy đủ các dẫn chứng cụ thể, tỉ mỉ. Thí sinh có hai giờ để viết và không được dùng từ điển để tra cứu.

Tốt nghiệp xong, vợ tôi đi dạy học được một thời gian, nhưng cảm thấy không thích hợp, nên xin vào làm công chức cho County of Santa Clara cho đến nay đã gần 25 năm. Con trai tôi cũng xong Đại Học và đang làm chuyên viên cho một bệnh viện nổi tiếng ở vùng Bắc Cali.

Còn phần tôi, làm cho hai hãng điện tử Flextronics, IBM và Bưu Điện San José được hơn mười năm. Hiện nay, tôi đã nghỉ hưu, đang làm nhân viên **Crossing Guard*** có nhiệm vụ hướng dẫn học sinh và bộ

hành qua đường cho School Safety and Education Unit trực thuộc San José Police Department. Muốn xin vào đây phải nộp đơn, chờ gọi, qua phỏng vấn, khám sức khoẻ tốt, làm việc trong mọi điều kiện thời tiết, DMV xác nhận bằng lái xe không có lỗi nặng, điều tra lý lịch rất kỹ lưỡng.

Sau cùng, tôi được tham dự một lớp hướng dẫn và đi thực tập. Lúc đó mới chính thức được tuyển dụng. Hằng năm, trước khi tựu trường, các Crossing Guard tham dự một buổi họp để trao đổi kinh nghiệm, hướng dẫn lại một số nguyên tắc căn bản, nhắc nhở nhiệm vụ, khen thưởng các nhân viên có thành tích tốt và nhận thời khoá biểu cho niên học mới. Từ nhiều năm qua thành phố San José chưa hề xảy ra bất cứ một tai nạn đáng tiếc nào cho học sinh hay bộ hành trong giờ các nhân viên Crossing Guard có mặt làm nhiệm vụ.

Vài năm trước, nhân viên gốc Việt chiếm tỷ lệ gần 40/%, trong số đó có nhiều Công Nhân Viên Chức, Sĩ Quan VNCH. Hiện nay, chỉ còn đếm trên đầu một bàn tay. Một cựu Đại Tá Tỉnh Trưởng cũng từng làm công việc này. Ông đã xin nghỉ vì tuổi già (85t), sức khỏe kém. Thỉnh thoảng tôi ghé thăm ông, để nghe ông tâm sự về cuộc đời thăng trầm trong binh nghiệp, những nỗi oan thiên từ đâu đưa đến, thời gian dài tù đầy nghiệt ngã và thể thái nhân tình sau khi vật đổi sao dời, để thấy rõ lòng dạ trắng đen của con người.

Hiện ông đang sống cô đơn trong một căn phòng nhỏ của một chung cư dành cho người già có lợi tức thấp ở San José. Ông không hề ta thán hay oán trách bất cứ ai! Ông đặt niềm tin tuyệt đối vào Đức Mẹ Maria và Thánh Martinô (Martin de Porres) đã che chở cho ông trong những lúc bi đát nhất cuộc đời, nên ông còn sống sót cho đến ngày hôm nay.

Giờ đây, ông an tâm chờ khi nào được Chúa gọi thì sẽ vui vẻ ra đi, không còn gì để hối tiếc.

Công việc Crossing Guard tương đối nhẹ nhàng, thoải mái, không bị gò bó, xem như hằng ngày tập thể dục, hít thở ngoài trời, khỏi cần phải đi đến phòng Gym, nhưng được lãnh lương. Vào những hôm mưa gió, bão tố, thời tiết lạnh lẽo và nắng gắt thì rất vất vả.

Làm để tìm thấy nguồn vui, được nhìn các em nhỏ tung tăng đến trường, hầu tìm lại một chút tuổi thơ đã đi qua, cũng như cảm thấy phần nào ấm lòng với những câu chào hỏi, các lời cảm ơn chân tình của phụ huynh khi gặp mình mỗi ngày. Ngoài ra, còn nhận được những món quà nho nhỏ của các học sinh vào dịp Lễ Tạ Ơn, Giáng Sinh và cuối năm học.

Làm cho quên đi những tháng ngày còn lại tha phương nơi xứ người để lòng mình cảm thấy rằng vẫn còn giúp ích và đóng góp cho xã hội khi tuổi sắp gần đất xa trời, mà trên tay đã cầm sẵn tấm vé xe đò một chiều, chờ tài xế ngừng lại mời lên xe đưa về cõi bình lai, tiên cảnh.

Ngoài sinh hoạt hằng ngày, gia đình tôi còn tham gia các công tác thiện nguyện phục vụ cộng đồng và đóng góp cho phong trào Hướng Đạo ở địa phương. Con trai tôi đạt đẳng hiệu Đại Bàng (Eagle Scout) năm mười bảy tuổi. Chúng tôi đã tình nguyện tham gia các khoá huấn luyện do Hội Hướng Đạo Hoa-Kỳ và Hội Đồng Trung Ương Hướng Đạo Việt-Nam tổ chức. Các bạn Hướng Đạo Hoa-Kỳ và Việt-Nam rất ngạc nhiên khi thấy cả gia đình tôi đều tham gia hướng đạo và nhận chuyên hiệu Rừng (Wood Badge) cùng một ngày, mà điều này từ khi tham gia hướng đạo họ chưa từng bao giờ thấy xảy ra.

Hiện nay gia đình tôi là những thanh viên Hương Đạo Trưởng Niên thuộc Làng Bách Hợp Vùng Vịnh, nơi tập hợp các anh chị em đã từng một thời khoác bộ đồng phục hương đạo và những ai lớn tuổi vì nhiều lý do không có cơ hội tham gia hương đạo lúc còn trẻ, nay tìm đến sinh hoạt để cùng chia sẻ những vui buồn, những kinh nghiệm sống, nhớ lại thuở hồn nhiên và cùng hát bài “Anh Em Ta Về.” (Tác giả Linh Mục Tiến Lộc)

Anh em ta về cùng nhau ta quây quần này, 1-2-3-4-5

Anh em ta về cùng nhau ta sum họp này, 5-4-3-2-1

Một đều chân bước nhé!

Hai quay nhìn nhau đi.

Ba cầm tay chắc nhé, không muốn ai chia lìa!

Bốn nhớ rằng chúng ta bốn bề anh em một nhà.

Năm nhớ mãi tình người trong câu ca.

Tôi xin cảm ơn bạn bè, những ân nhân đã nhiệt tình hướng dẫn và giúp đỡ gia đình tôi khi chân ướt, chân ráo đặt chân đến San José. Đặc biệt, Niên Trưởng Nguyễn Văn Phẩm và gia đình đã không ngại khó khăn, phiền phức đứng ra bảo trợ, đã bỏ ra nhiều thời gian, công sức giúp đỡ gia đình tôi.

Chúng tôi cũng không quên những tình cảm thân yêu, triu mến mà tất cả bạn bè đã đem đến, nhờ thế gia đình tôi mới có được cuộc sống ổn định như hiện tại. Giờ đây, Niên Trưởng Nguyễn Văn Phẩm đã đi về miền miền viễn. Xin Niên Trưởng hãy phù hộ cho vợ con, gia đình tôi và tất cả bạn bè còn lại. Gia đình tôi luôn luôn dành tấm lòng trân quý đến Niên Trưởng, người đã không quản ngại đứng ra bảo trợ “Hát Ô Mồ Côi” cho gia đình tôi.

Xin vô vàn cảm ơn anh. Xin được đốt một nén hương lòng để tưởng nhớ đến “Một Niên Trưởng Không Quân Việt-Nam Cộng-Hòa khả kính, hiền hậu mà suốt đời tôi không bao giờ quên.”

Trần Đình Phước

(San José, California)

***Crossing Guard:** Tôi bắt đầu làm công việc này vào ngày 01 tháng 04, năm 2004, và đã làm đơn xin nghỉ vào ngày 10 tháng 09, 2021. Sau gần 17 năm rưỡi hướng dẫn học sinh và bộ hành qua đường. May mắn, nhờ Ông Trên phù hộ, che chở, nên tôi không gặp bất cứ tai nạn đáng tiếc nào xảy ra cho học sinh và bộ hành. Trong thời gian làm việc, nhiều lần tôi nhận được bằng khen của The School Safety and Education Unit trực thuộc San José Police Department.